

ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΗΜΕΡΕΣ
ΚΑΛΥΜΝΟΣ

Ομιλία της Βουλευτού Β' Αθηνών της Νέας Δημοκρατίας
κ. Φάνης Πάλλη – Πετραλιά
στην ΗΜΕΡΙΔΑ: « Παιδί και Αθλητισμός –
Ο ρόλος της Μητέρας »

8-10/5/99

Θερμά συγχαρητήρια στην «ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ», που διάλεξε την ακριτική αυτή γωνιά της Ελλάδος για την πολύ ενδιαφέρουσα σημερινή εκδήλωση.

Ο **Συμβολισμός** είναι προφανής, όπως και το «**μήνυμα**», το οποίο μάλιστα λόγω των διεθνών συγκυριών γίνεται πιο έντονο και πιο σαφές και απευθύνεται όχι μόνο σε εχθρούς, αλλά και σε φίλους και συμμάχους. Η Ελλάδα είναι χώρα φιλειρηνική. Επιδιώκει την ειρήνη μέσα απ' την οποία επιτυγχάνεται η ευημερία και η πρόοδος των λαών...

Είναι όμως αποφασισμένη να υπερασπίσει μέχρις εσχάτων και τον τελευταίο βράχο στο Αιγαίο. Έτσι, άλλωστε, επιβιώσαμε οι Έλληνες, 5.000 χρόνια τώρα. Ποτέ δεν διαθέταμε ούτε **πλήθος**, ούτε **πλούτο**. Είχαμε όμως και έχουμε αρετές: **την ευψυχία, τη φιλοπατρία, την αυτοθυσία!** Όταν απειληθεί η ελευθερία μας δεν διστάζουμε να απαντήσουμε στο προγονικό δίλημμα: **Ελευθερία ή Θάνατος!**

Αντά ως προς τον **Τόπο**. Θα ήθελα να πω δυο λόγια και ως προς το **Χρόνο**: Τη γιορτή δηλαδή της μάνας και τον πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας.

Πρέπει νομίζω απ' αυτή την εσχατιά της Ευρώπης να απευθύνουμε ένα μήνυμα ολόθερμης συμπαράστασης στη **μάνα της Γιουγκοσλαβίας**.

Είτε βρίσκεται απ' την πλευρά των Σέρβων και γεννά στο πάτωμα, στα υπόγεια των νοσοκομείων, ή σφίγγει στην αγκαλιά της στα καταφύγια το τρομαγμένο παιδί της ή θάβει το καρβουνιασμένο από τις βόμβες κορμάκι του, είτε βρίσκεται απ' την πλευρά των Αλβανοφώνων, πρόσφυγας στους άθλιους καταυλισμούς στην Αλβανία ή στα Σκόπια, κάτω από νάιλον σακούλες στη βροχή και προσπαθεί απεγνωσμένα να εξασφαλίσει μια μπουκιά ψωμί, ένα ποτήρι νερό, μια ασπιρίνη στο παιδί της.

Στη δυστυχισμένη μάνα της Γιουγκοσλαβίας που οι δυνατοί της γης δε τη σεβάστηκαν, από δω, από το ελληνικό νησί των σφουγγαράδων στέλνουμε την αγάπη μας και τη σκέψη μας και την υπόσχεση να τη θυμόμαστε **και την επομένη μέρα της Ειρήνης**.

Φίλες και φίλοι,

Θα' ναι κοινοτυπία να περιγράψω τον κόσμο και τις συνθήκες μέσα στις οποίες γεννιέται το σύγχρονο παιδί και μεγαλώνει ο σύγχρονος νέος. Κυρίως στα αστικά κέντρα, αλλά και η άλλοτε ύπαιθρος δεν διαφέρει πολύ.

Τα ζούμε όλοι καθημερινά. Οι γονείς συνήθως εργάζονται, το παιδί από πολύ μικρό θα «μεταβιβαστεί» σε ξένα χέρια, σε κάποιο σταθμό σε κάποιο νηπιαγωγείο. Θα φεύγει αγουροξυπνημένο το πρωί, θα γυρίζει ταλαιπωρημένο το βράδυ.

Το άγχος της σύγχρονης ζωής το σφραγίζει στη γέννα του!

Δεν είναι μόνο η παλιά μορφή οικογένειας με τον παππού και τη γιαγιά, τις θείες και τους θείους, που δεν υπάρχει πια...

Δεν υπάρχουν ούτε οι σταθερές εκείνες κοινωνικές αξίες και αρχές που άλλοτε αποτελούσαν οδηγό, και ασφάλεια για την πορεία των νέων. Όλα γκρεμίζονται καθημερινά, κι' όσα μένουν όρθια δεν πείθουν.

Μέσα σ' αυτή την παρακμιακή εποχή οι κίνδυνοι που περιτριγυρίζουν τα παιδιά και τους νέους είναι ορατοί και συνεχώς αυξανόμενοι. Τους ψηλαφούμε και τους καταγράφουμε καθημερινά.

- Το άγχος, η κατάθλιψη, τα ναρκωτικά είναι μια πορεία που δυστυχώς όλο και πιο πολλοί νέοι παίρνουν στις μέρες μας.
- Η βία, με ποικίλες μορφές είναι μια άλλη πορεία επίσης επικίνδυνη. Νέοι βάζουν τα γκαζάκια που καίνε αυτοκίνητα κάθε βράδυ στην Αθήνα.
- Ο κίνδυνος από την τηλεόραση ή τον υπολογιστή είναι συνεχώς αυξανόμενος. Τα σύγχρονα αυτά μέσα πληροφόρησης, μάθησης και ψυχαγωγίας είτε με την κατάχρηση είτε με την κακή χρήση όλο και περισσότερο μετατρέπονται σε αφανή ναρκωτικά, που αλλοιώνουν την προσωπικότητα του παιδιού, στομώνουν τη δημιουργικότητά του, μεταβάλλοντάς το, πολλές φορές, από υποψήφιο ενεργό πολίτη σε ένα άβουλο καταναλωτικό ον, δίχως αξίες, δίχως στόχους, δίχως οράματα...

Ναι, πιστεύω ότι ο **Αθλητισμός** είναι ένα παράθυρο για να αναπνεύσει ο σύγχρονος νέος, είναι μια **διέξοδος στα αδιέξοδα της εποχής**.

Και όταν λεω αθλητισμός δεν εννοώ βέβαια τα «μποντυ μπλιντινγ» και τα ποικιλώνυμα ινστιτούτα που χρησιμοποιούν τον αθλητισμό ως εμπορικό προϊόν ή ως πρόσχημα για να πουλήσουν καταναλωτικά προϊόντα ή υπηρεσίες.

Εννοώ τον αθλητισμό αυτό που γυμνάζει σώμα και πνεύμα και που παράλληλα διδάσκει βασικές αξίες της ζωής όπως είναι η ισότιμη συμμετοχή, η ευγενής άμιλλα, το **‘αιεν αριστεύειν’**.

Κάποτε ο Σόλωνας φιλοξένησε στην Αθήνα το Σκύθη Ανάχαρση, ο οποίος πολύ παραξεनेύτηκε όταν είδε στα γυμναστήρια τους νέους να αθλούνται χύνοντας ιδρώτα, δίχως λόγο.

Και μάλιστα γέλασε όταν ο Σόλων του μίλησε για τα βραβεία που παίρνουν στην Ολυμπία όσοι νικούν... «Μα είναι δυνατόν να καταβάλλουν τόσο κόπο για ένα κλαδί ελιάς;» ρώτησε ο Σκύθης. – **Μα αυτό είναι το Σύμβολο** – του απάντησε ο Σόλων. Και μέσα του είναι πλεγμένες πολλές αρετές. Όπως το ότι για να πετύχει κανείς πρέπει πρώτα να μοχθήσει. Και ότι για να είναι κανείς ελεύθερος και ευδαίμων πρέπει να μπορεί και σωματικά και πνευματικά να τα υπερασπίσει.

Είναι πραγματικά ένας θαυμάσιος διάλογος του Λουκιανού, ο Ανάχαρσις, όπου αναλύονται και τεκμηριώνονται τα ιδανικά του **Ολυμπισμού** που στην καθημερινή ζωή των αρχαίων είχαν αποκρυσταλλωθεί **στο δόγμα «νους υγιής εν σώματι υγιή»**.

Αφού λοιπόν συμφωνήσουμε όλοι ότι ο αθλητισμός για το νέο, είναι σήμερα, κυρίως σήμερα, θα έλεγα, μια ασφαλής διέξοδος με πολλαπλά ωφελήματα να δούμε ποιος μπορεί να είναι ο ρόλος της μάνας.

Γενικότερα θα έλεγα ότι ο ρόλος της σύγχρονης μάνας θα πρέπει να γίνει πιο μητρικός, όσο κι αν αυτό ακούγεται σαν σολοικισμός.

Πραγματικά, μέσα στον αγώνα που κάναμε τα τελευταία χρόνια όλες οι γυναίκες για να κατακτήσουμε τα ίσα δικαιώματα και την επαγγελματική καριέρα, πολλές από μας υποβάθμισαν το ρόλο της μάνας. Τα ίδια τα πράγματα η ίδια η ζωή τον υποβάθμισε. Όταν τρέχεις απ' το πρωί μέχρι το βράδυ απασχολημένη με χίλια δυο επαγγελματικά, είναι λογικό να στερείς χρόνο και φροντίδες από την οικογένεια, τα παιδιά...

Πολλές φορές μας διέφυγε ότι η ιδιότητα της μητέρας είναι η πιο παλιά και η πιο λαμπρή καριέρα για μια γυναίκα!

Βεβαίως οι αντικειμενικές συνθήκες είναι σκληρές. Μια εργαζόμενη μητέρα, ουσιαστικά δουλεύει δύο οκτάωρα. Ένα στη δουλειά και ένα στο σπίτι. Και το τελευταίο, όχι μόνο δίχως μισθό και ασφάλεια, αλλά, πολλές φορές δίχως και ηθική αναγνώριση.

Όμως αυτό είναι και το μεγαλείο της γυναίκας:

Να μπορεί ταυτόχρονα να παίζει τους δυο ρόλους της: Εκείνον που της ανέθεσε η φύση, και εκείνον που επέλεξε η ίδια μέσα στην κοινωνία που ζει. Το ζητούμενο είναι η **Εναρμόνιση**.

Το να μπορεί δηλαδή να προσφέρει στα παιδιά της την απαραίτητη στοργή και φροντίδα με επάρκεια και ταυτόχρονα να μη στερήσει από τον εαυτό της τις προσωπικές φιλοδοξίες για επαγγελματική ή κοινωνική ανέλιξη και καταξίωση. Δύσκολα, δε λωο. Όμως όλα τα μεγάλα όλα όσα αξίζουν τον κόπο είναι δύσκολα.

Όσον αφορά το ρόλο της μητέρας στο θέμα που συζητάμε, νομίζω ότι κάθε μάνα θα πρέπει να προτρέπει το παιδί της προς την άθληση. Και βέβαια αυτό θα το κάνεις αφού μάθει για την άθληση και για τα οφέλη που θα έχει στο παιδί της.

Τόσο η διδασκαλία, όσο και η υποδομή, οι χώροι, τα όργανα, οι γυμναστές είναι βέβαια δουλειά της Πολιτείας, που βάσει του Συντάγματος μας οφείλει να θέσει τον Αθλητισμό υπό την προστασία του κράτους.

Όμως το κράτος μας όταν λει Αθλητισμό εννοεί τα ομαδικά αθλήματα που φέρνουν θέαμα και χρήματα. Αυτά προσέχει, αυτά ενισχύει, γι' αυτά κόπτεται. Προχθές συζητούσαμε στη Βουλή το νόμο για τον Αθλητισμό 150 άρθρα νόμο για το πόσα λεφτά θα παίρνουν οι ομάδες, πώς θα μετεγγράφονται οι παίκτες, πώς θα οργανώνονται τα παιχνίδια.

Και ούτε ένα για το πώς θα γίνει ένα πρόγραμμα προσέλευσης των νέων στον Αθλητισμό.

Και στο σημείο αυτό θα πρέπει να πω ότι **η ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ με τις πολλές δραστηριότητές της, καλύπτει ακριβώς αυτό το κενό!** Ενημερώνει και προσελκύει στο χώρο αυτό, τους νέους.

Και γι' αυτό τελειώνοντας θα ήθελα για μια ακόμα φορά να τη συγχαρώ και να της ευχηθώ πολύ περισσότερη δράση.

Σας ευχαριστώ

